

ÍTÉLET A KMETTY KONTRA MAGYARORSZÁG-ÜGYBEN*

Az Emberi Jogok Európai Bírósága (Második Szekció) kamaraként tartott ülésén, melyen részt vett J.-P. Costa elnök, A. B. Baka, L. Loucaides, K. Jungwiert, V. Butkevych, W. Thomassen, M. Ugrekheldze bírák és T. L. Early, a szekció hivatalvezető-helyettese, 2003. március 25-én és november 25-én zárt ülésen tartott tanácskozás után az utóbb említett időpontban elfogadott alábbi ítéletet hozza.

Az eljárás

1. Az ügy alapja egy Magyarország elleni kérelem (57967/00), amelyet az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló egyezmény (egyezmény) 34. cikke alapján egy magyar állampolgár, Kmetty Ágoston (kérelmező) 1999. december 21-én terjesztett a bíróság elé.

2. A kérelmezőt a Magyar Helsinki Bizottság részéről Somogyi J., Budapesten praktizáló ügyvéd képviselte. A magyar kormányt (kormány) képviselője, dr. Höltszl Lipót, az Igazságügyi Minisztérium helyettes államtitkára képviselte.

3. A kérelmező különösen azt állította, hogy az egyezmény 3. cikkét megsértve a rendőrség bántalmazta, s panaszait a hatóságok nem vizsgálták ki megfelelően.

4. A kérelmet a bíróság Második Szekciójára osztották (bíróági szabályzat, 52. § 1. bekezdés). A bíróági szabályzat 26. § 1. bekezdésének megfelelően e szekción belül megalakult az ügyet elbíráló kamara (egyezmény 27. cikk 1. bekezdés).

5. 2001. november 1-én a bíróság megváltoztatta szekcióinak összetételét (bíróági szabályzat 25. § 1. bekezdés). Az ügyet az új összetételű Második Szekcióra osztották (bíróági szabályzat 52. § 1. bekezdés).

6. 2003. március 25-én hozott határozatával a bíróság részben elfogadhatónak nyilvánította a kérelmet.

7. A kormány és a kérelmező észrevételeket terjesztett elő az ügy érdemével kapcsolatban (bíróági szabályzat 59. § 1. bekezdés). A felek megkérdezése után a kamara úgy határozott, hogy nem szükséges tárgyalást tartani az ügy érdeméről (bíróági szabályzat 59. § 3. bekezdés utolsó mondat).

A tények

8. A kérelmező 1946-ban született, Budapesten él.

A. Az incidens körülményei

9. A kérelmező kereskedő, aki a Budapesti Vásárcsarnokban dolgozik. 1998. december 22-én a rendőrség bombariadó miatt kiszállt a Vásárcsarnokba, s az ott tartózkodókat az épület elhagyására hívta fel abból a célból, hogy átvizsgálhassa azt. A kérelmező és néhány más személy nem tett eleget a felhívásnak. Miután 16 óra és 17.45 között szóváltásra került sor néhány kereskedő – köztük a kérelmező – és a rendőrség között, az akciót vezető rendőrtiszt letartóztatta a kérelmezőt, mivel úgy vélte, őt terheli a felelősség az épület elhagyására felszólító paranccsal szembeni általános engedetlenség miatt.

10. A kormány állítása szerint a kérelmező a földre vetette magát, amikor két rendőr karjánál fogva megragadta és elkezdte kifelé tuszkolni.

11. A kérelmező azt állítja, hogy nem tanúsított ellenállást, s hogy előzetes figyelmeztetés nélkül megragadták őt és lábait kirúgták alóla.

12. Miután a kérelmezőt mozgásképtelenné tették, két rendőr végigvonszolta a Vásárcsarnok kijáratáig. Az épületen kívül megbilincseltek és egy rendőrautóba kényszerítették, majd a Budapest IX. kerületi rendőrkapitányságra vitték.

13. A kérelmező állítása szerint a rendőrautóban az egyik rendőr többször megütötte.

14. Amikor a rendőrkapitányságra megérkeztek, a rendőrök kiemelték a kérelmezőt a rendőrautóból, s a csuklójára rakott bilincset megragadva húzták maguk után.

15. Mivel a kérelmező csuklóján és arcán zúzódások keletkeztek, a rendőrkapitányságra orvost hívtak. A kérelmező nem számolt be az orvosnak rendőri bántalmazásról.

16. A kérelmező fenntartotta, hogy a rendőrkapitányság épületében levítették az alagsorba, ahol legalább négy rendőr többször megütötte és megrugdosta. Egyikük olyan erővel lépett a hasára, hogy az bélmozgást okozott. Ezt követően körülbelül három órán át fogdában tartották. Ezalatt egy rendőrhadnagy lépett a fogdába, aki kiabált vele, szidalmazta és az arcába köpött.

17. Végül két rendőr jött a kérelmezőért, akik este 9 órakor a kijáratához kísérték.

18. 1998. december 22-én és 23-án a kérelmezőt az Országos Traumatológiai Intézetben és a Központi Stomatológiai Intézetben megvizsgálták.

* A fordítást az Igazságügyi Minisztérium bocsátotta rendelkezésünkre.

B. A kérelmező panaszával kapcsolatos eljárás

19. 1998. december 23-án a kérelmező bántalmazás és jogellenes fogva tartás miatt feljelentést tett a rendőrség ellen. Az ezt követő büntetőeljárás során a Fővárosi Ügyészség Nyomozó Hivatala meghallgatta a kérelmezőt, feleségét, fiát és öt másik tanút, akik a vásárcsarnokbeli incidensnél jelen voltak. A tanúk – akiket a kérelmező nevezett meg – megerősítették, hogy a kérelmezőt végigvonszolták a Vásárcsarnokon, de nem szolgáltattak meggyőző bizonyítékot arra vonatkozóan, hogy a kérelmező lábát a rendőrök rúgták ki, vagy pedig a kérelmező vetette magát a földre ellenállásképpen. A Nyomozó Hivatal meghallgatta a vásárcsarnokbeli bombaelhárítással megbízott osztagot vezető rendőrtisztet és a Vásárcsarnok igazgatóit is.

20. A kérelmező azt állította, hogy a nyomozás során öt bántalmazó rendőrök közül kettőt is azonosított, több személy fényképe közül kiválasztotta fényképeiket. A harmadik bántalmazó rendőr fényképe azonban nem volt a megmutatottak között.

21. A nyomozást vezető ügyész beszerezte és megnézte azt a videofelvételt, amelyet egy televíziós operatőr készített az incidens időpontjában a Vásárcsarnok előtt, de nem talált releváns információt.

22. A Nyomozó Hivatal felkérésére dr. M. igazságügyi orvos szakértő 1999. március 24-én szakvéleményt terjesztett elő, amely az alábbi megállapításokat tartalmazta: A kérelmezőnek az „Országos Traumatológiai Intézetben 1998. december 21-én 18 órakor megkezdett szakorvosi vizsgálata szerint a jobb felső 1-es metszőfog meglazulása, mindkét csuklótájék körkörös jellegű lágyrész zúzódása és bal oldalon a hasfal bőrén tenyérlenymatnak megfelelő bővérőség volt észlelhető. A kérelmező a jobb oldali mellkasfél és a jobb bokaízület fájdalmasságát panaszolta, de a jelzett fájdalmasság vetületében külsérelmi nyom nem volt észlelhető, röntgenvizsgálattal traumás eltérés nem volt bizonyítható. Az ambuláns ellátási lapon, valamint az orvosi látleleten és véleményen szereplő körjelzések: »A jobb felső fog ficama. Zúzódás mindkét csuklón. Zúzódás a mellkas jobb oldalán, a bal hasfalán. Zúzódás a jobb kézen.«

[A kérelmezőnek a] Központi Stomatológiai Intézetben 1998. december 23-án 22.00 órakor megkezdett szájsebészeti szakvizsgálata alkalmával a jobb felső 1-es és a bal oldali mindkét metszőfog traumás eredetű meglazulása, valamint a bal felső 3 és 7-es fogat áthidaló fogmű nem traumás eredetű meglazulása volt megállapítható. Szájsebészeti ellátásként fájdalomcsillapítás történt és a fogmű, valamint a jelzett metszőfogak meglazulása miatt »rehabilitációs« fogá-

szati kezelést javasoltak. A szájsebészeti látleletben megjelölt kórisme: »Felső metszőfogak meglazulása.«

A rendelkezésre álló vizsgálati leletek alapján, igazságügyi orvos szakértői szempontból, ténylegesen elszenvedett sérülésként a felső fogsorhoz tartozó jobb oldali 1-es és bal oldali mindkét metszőfog meglazulása, mindkét csuklótájék fedett lágyrész zúzódása, valamint a hasfal bal oldala bőrének körülírt bővérősége állapítható meg. A jobb oldali mellkasfél és a jobb kéz traumatológiai orvosi dokumentációban körjelzésként megjelölt egy-egy lágyrész zúzódása orvos szakértői szempontból nem tekinthető bizonyított-nak, mivel a körjelzést kizárólag jelzett fájdalomérzet alapozta meg, valódi külsérelmi nyom keletkezése nélkül. [...]

1. [A kérelmező] orvosi dokumentációban részletezett sérülései külön-külön és együttesen is 8 napon belül gyógyuló jellegűek. Az elszenvedett sérülésekkel összefüggésben maradandó fogyatékoság vagy súlyos egészségromlás kialakulása nem várható.

2. A rendelkezésre álló vizsgálati leletek alapján a test felületét ért háromrendbeli, közepesnél nem nagyobb erejű tompa erőhatás támasztható alá. Egyrendbeli erőhatás érhetette a felső metszőfogak tájékát – kizárólag úgy, hogy az erőbehatás pillanatában az ajak a fogak felületét nem fedte –, valószínűsíthetően nyitott száj mellett, mivel csak három metszőfog meglazulása volt megállapítható, a felső ajak sérülése nélkül. Egyrendbeli erőhatás érhetette mindkét csuklótájékot, a bizonyossággal határos módon bilincselés következményeként. Egyrendbeli tompa erőhatás érhetette a hasfalat, legvalószínűbben nyitott tenyérrel eszközölt ütés formájában.

A vizsgálati leletekben keletkezett sérülések nem kizárhatóan keletkezhettek [a kérelmező által] megjelölt időpontban, a rendőri intézkedés során. A meghatározottabban állítható az, hogy [a kérelmező] állításának igaz volta az őt ért bántalmazás mértékére és súlyosságára vonatkozóan igazságügyi orvos szakértői szempontból kizárható. E megállapítás azzal indokolható, hogy több személy által elkövetett, időben elhúzódó jellegű, nagy számú ütés és rúgás formájában megvalósuló durva bántalmazás testszerte legalábbis fedett lágyrész zúzódásos jellegű sérülések keletkezését kellett volna hogy előidézzék. A lágyrész zúzódásos jellegű sérüléseken túlmenően, az állítólagos testvonszolás következményeként, főleg az alsó végtagokon hámlóhorzsolásos sérüléseknek is létre kellett volna jönniük.

A vizsgálati leletek szerint azonban pusztán a bilincselés ténye támasztható alá, melyen túlmenően egy közepesnél kisebb erejű tompa erőhatás érhetette a száj tájékát és a hasfalat is. Ez utóbbi sérülések keletkezése vonatkozásában ütés, ütődés oki

szerepe egyaránt szóba jöhet, ami azt jelenti, hogy bántalmazás nélkül is könnyen létrejöhetnek bilincselésre irányuló fizikai kényszer alkalmazásakor, a rendőri intézkedés során, ütődéses mechanizmussal.

3. A vizsgálati leletek a [kérelmező által] panaszolt állítólagos orrvérzés bekövetkezésének tényét nem igazolják.”

23. 1999. július 27-én a Nyomozó Hivatal megszüntette a kérelmező rendőrség ellen tett feljelentésével kapcsolatos eljárást. A fenti szakvélemény alapján a Nyomozó Hivatal 1999. július 27-én megállapította, hogy a kérelmező bántalmazással kapcsolatos állításait lehetetlen volt bizonyítani, őrizetbe vétele pedig a rendőri intézkedéssel szemben kifejtett ellenállása miatt indokolt volt.

24. 1999. augusztus 8-án a kérelmező panaszt tett a Fővárosi Főügyészségen a megszüntető határozat ellen.

25. 1999. szeptember 24-én a főügyészség a panaszt elutasította. Megállapította, hogy az ügyben kezelt orvosi iratok szerint a kérelmező sérülései – a panaszában állítottakkal szemben – nyolc napon belül gyógyulók voltak. Továbbá mivel a kérelmező állításait több tanúvallomás is cáfolta, a főügyészség nem látott okot arra, hogy a Nyomozó Hivatalétól eltérő következtetést vonjon le.

A jog

1. Az egyezmény 3. cikkének állítólagos megsértése

26. A kérelmező panaszolta, hogy a rendőrség bántalmazta, s hogy a bántalmazással kapcsolatos panaszait nem megfelelően vizsgálták ki, ezzel megsértve az egyezmény 3. cikkét, amely kimondja: „Senkit sem lehet kínzásnak vagy embertelen, megalázó bánásmódnak vagy büntetésnek alávetni.”

A. A kérelmező érvei

27. A kérelmező előadta, hogy a vásárcsarnokbeli incidensnek több szemtanúja volt, s hogy a rendőrségi fogdában később elszenvedett sérüléseiről orvosi látlelet készült. Hangsúlyozta, hogy a szakvélemény nem zárta ki állításainak igaz voltát.

28. A nyomozás megfelelő voltával kapcsolatban a kérelmező rámutatott, hogy a gyanúsított elkövetők elleni büntetőeljárást annak ellenére szüntették meg, hogy az öt bántalmazó rendőrök közül kettőt azonosított, s hogy fényképeiket több fénykép közül választotta ki; a harmadik gyanúsított rendőr fényképe nem volt a fényképek között.

B. A kormány érvei

29. A panasz lényegét illetően a kormány előterjesztette, hogy nem állt rendelkezésre olyan meggyőző bizonyíték, amely alátámasztotta volna a kérelmező rendőrségi bántalmazással kapcsolatos állításait. A kormány hangsúlyozta, hogy az 1999. március 24-i orvosi szakvélemény szerint a kérelmező sérüléseit nem bántalmazás, hanem inkább a törvényes rendőri intézkedéssel szembeni ellenállás leküzdése érdekében alkalmazott erőszak okozhatta. A szakértő egyértelműen kizárta, hogy a bántalmazás mértékével és súlyosságával kapcsolatos kérelmezői állítások igazak lennének. A sérülések lehetséges okának megjelölésekor a szakértő észrevételezte, hogy származhattak ütésektől.

30. A lefolytatott nyomozás kielégítő voltával kapcsolatban a kormány hangsúlyozta, hogy megfelelő vizsgálatra került sor. Ennek keretében számos tanút meghallgattak és egy orvos szakértői véleményt is beszerettek. A nyomozást meggyőző bizonyítékok hiányában kellett megszüntetni. A szakértői jelentés központi jelentőségű volt az ügyben, mivel ez képezte a Nyomozó Hivatal azon megállapításának az alapját, hogy a kérelmező bántalmazással kapcsolatos állításai nem bizonyíthatók, s hogy emiatt az eljárást meg kell szüntetni. Továbbá – a kérelmező állításaival szemben – az öt állítólagosan bántalmazó rendőröket a nyomozás során azonosították. Az eljárást nem azért szüntették meg, mert az elkövetők ismeretlenek maradtak, hanem azért, mert nem volt elegendő bizonyíték a kérelmező bántalmazással kapcsolatos állításainak alátámasztására.

31. Összegezve: a kormány fenntartotta, hogy az egyezmény 3. cikkének sem tartalmi, sem eljárási követelményeit nem sértették meg.

C. A bíróság értékelése

32. Amint azt a bíróság már számos alkalommal észrevételezte, a 3. cikk a demokratikus társadalom egyik alapvető értékét védelmezi. Az egyezmény még a legnehezebb körülmények, így a terrorizmus vagy a bűnözés elleni küzdelem esetén is abszolút módon tiltja a kínzást és az embertelen vagy megalázó bánásmódot. Az egyezmény, továbbá az első és negyedik kiegészítő jegyzőkönyv legtöbb anyagi jogi rendelkezésétől eltérően a 3. cikk nem enged meg kivételeket, s rendelkezésétől a 15. cikk alapján sem lehet eltérni, még akkor sem, ha a nemzet létét fenyegető szükséghelyzet áll fenn.

A bíróság emlékeztet arra, hogy a bántalmazásnak a súlyosság minimális fokát el kell érnie ahhoz, hogy a 3. cikk hatálya alá essen. E minimum megítélése relatív: az ügy körülményeitől, így a bántalmazás időtartamától, fizikai és/vagy lelki hatásaitól és – bizonyos esetek-

ben – az áldozat nemétől, korától és egészségi állapotától függ. Szabadságától megfosztott személy vonatkozásában fizikai erő olyan alkalmazása, amelyet nem a személy magatartása tett feltétlenül szükségessé, sérti az emberi méltóságot, s elvileg sérti a 3. cikkben lefektetett jogot (lásd *Assenov and Others versus Bulgaria*, judgment of 28 October 1998, *Reports of Judgments and Decisions* 1998-VIII, p. 3288, § §§ 93–94).

33. A bíróság észrevételezi, hogy a kérelmező állítólagos sérülései közül az igazságügyi orvos szakértő csak a jobb oldali felső és a bal oldali mindkét metsczfog meglazulását, csuklótájéki horzsolásokat és a hasfal bal oldalának bővérűségét erősítette meg (lásd a 22. bekezdést). A bíróság számára azonban e sérülések önmagukban is elég súlyosak ahhoz, hogy megvalósítsák a 3. cikk hatálya alá eső bántalmazást. Ezek után azt kell megállapítani, hogy a 3. cikk alapján az államot felelősnek kell-e tekinteni a sérülésekért.

1. Rendőrség általi állítólagos bántalmazás

34. A bíróság észrevételezi, hogy a Nyomozó Hivatal által megbízott orvos szakértő megállapítása szerint a kérelmezőt megbilincseltek, s a kérelmezőt közepesen nem nagyobb erejű tompa erőhatás – ütés vagy ütődés – érte a száj és a gyomorfal területén. A kérelmező azt állítja, hogy e sérüléseket a rendőrök okozták akkor, amikor ütötték és rugdosták.

35. A bíróság úgy véli, hogy mivel sem az orvos szakértő, sem pedig észrevételeiben a kormány nem vitatta, hogy a kérelmező 1998. december 22-én valamilyen eredetű erőszak áldozatává vált, tisztességes az a feltételezés, hogy a kérelmező a fenti horzsolásokat a jelzett időpontban a rendőrkapitányságra szállítással összefüggésben szenvedte el.

36. A bíróság megjegyzi, hogy a Fővárosi Ügyészség Nyomozó Hivatala által beszerzett tanúvallomások szerint a kérelmezőt kérésztülvonszolták a Vásárcsarnokon. Az orvos szakértő szerint egy ilyen akció horzsolásokat eredményezett volna az alsó végtagok hámszövetében, a jelen esetben azonban ilyen horzsolások nem voltak észlelhetők. Továbbá a tanúvallomások nem szolgáltattak meggyőző bizonyítékot arra vonatkozóan, hogy a kérelmező lábát kirúgták alóla, vagy ellenállásképpen a kérelmező vetette magát a földre. Egyetlen tanú sem mondta, hogy látta, amint a rendőrök verik a kérelmezőt. Végül a hatóságok által beszerzett orvos szakértői vélemény nem látszik alátámasztani a kérelmező azon állításait, hogy a rendőrautóban többször megütötték, vagy hogy a fogva tartás során több személy ütlegette és rugdosta.

E körülmények között a rendelkezésére álló bizonyítékok alapján a bíróság lehetetlennek találja annak eldöntését, hogy a kérelmező sérüléseit a törvényes

rendőri intézkedéssel szembeni ellenállás leküzdése érdekében szükséges – akár a kérelmező mozgásképtelenné tétele és rendőrkapitányságra szállítása, akár a fogva tartása során alkalmazott – erőszak mértékének a túllépése okozta-e vagy sem.

2. A nyomozás megfelelő volta

37. A bíróság azonban úgy véli, hogy az orvos szakértői bizonyíték, a kérelmező tanúvallomása és az a tény, hogy a kérelmezőt több mint három órán át fogva tartották a rendőrkapitányságon, összességében felveti azt az ésszerű gyanút, hogy a kérelmezőt a rendőrségen bántalmazhatták.

38. A bíróság emlékeztet arra, ha valaki azt állítja, hogy őt a rendőrség vagy az állam más hasonló szerve törvénytelenül és a 3. cikket megsértve súlyosan bántalmazta, akkor a 3. cikk rendelkezése – együtt olvasva az egyezmény 1. cikke alapján az államokra háruló azon általános kötelezettséggel, hogy „biztosítsák a joghatóságuk alatt álló minden személy számára a jelen egyezmény[ben...] meghatározott jogokat és szabadságokat” – hatékony hivatalos vizsgálat lefolytatását is szükségessé teszi. A nyomozásnak képesnek kell lennie arra, hogy elvezessen a felelősök azonosításához és megbüntetéséhez. Ha nem így lenne, akkor a kínzás vagy embertelen, megalázó bánásmód általános jogi tilalma alapvető fontossága ellenére a gyakorlatban nem lenne hatékony, és bizonyos esetekben lehetővé válna az állam képviselői számára, hogy az ellenőrzésük alá eső személyek jogait gyakorlatilag büntetlenül megsértsék (lásd *Assenov and Others versus Bulgaria*, *op. cit.*, p. 3290, § 102).

39. A bíróság észrevételezi, hogy a kérelmező panasa nyomán a hatóságok vizsgálatot folytattak a kérelmező állításaival kapcsolatban. A bíróság azonban nincs meggyőződve arról, hogy a nyomozás alapossága és hatékonysága megfelelt a 3. cikk követelményeinek.

40. A bíróság sajnálatosnak tartja, hogy a nyomozás során nem hallgatták meg azt az orvost, aki a kérelmezőt megvizsgálta azt követően, hogy a rendőrkapitányságra szállították. Az orvos vallomása rendkívül fontos lett volna annak megállapításához, hogy a kérelmező a rendőrkapitányságra történt szállítását megelőzően vagy azt követően szenvedte-e el sérüléseit. Az első esetben ésszerű módon azt lehetne feltételezni, hogy a sérülések a kérelmező ellenállásának a leküzdése érdekében alkalmazott erőszak eredményeképpen keletkeztek, az utóbbi esetben pedig a kormányra hárult volna az a kötelezettség, hogy elfogadható magyarázatot adjon arra, hogyan keletkezhettek az ekkor már teljes mértékben a rendőrség kezében lévő kérelmező sérülései (lásd *Ribitsch versus Austria*, judgment of 4 December 1995, Series A no. 336, p. 26; § 34). A nyo-

mozó hatóságok azonban vizsgálódásaikat egy *ex post facto* orvosi szakvéleményre korlátozták, amely nyilvánvaló okok miatt nem foglalkozott azzal a kérdéssel, hogy a kérelmező sérülései a rendőrkapitányságra érkezést megelőzően vagy azt követően keletkeztek.

41. A bíróság figyelembe veszi a kérelmező azon állítását is, mely szerint a nyomozás során foganatosított kihallgatásakor az őt bántalmazó rendőrök közül kettőt azonosított, s fényképüket kiválasztotta a többi megmutatott fénykép közül; a bántalmazásban állítólagosan részt vett harmadik rendőr fényképe azonban nem volt a fényképek között.

A bíróságot nem győzik meg a kormány azon érvei, hogy a nyomozást az elegendő bizonyíték hiánya, nem pedig az elkövetők azonosításának elmulasztása miatt szüntették meg. A bíróság úgy véli, hogy az összes gyanúsított és a kérelmező szembesítése hozzájárulhatott volna az események tisztázásához.

42. Továbbá a bíróság számára nem úgy tűnik, hogy a gyanúsított rendőröket, noha lehet, hogy a kérelmező azonosította őket, valóban kihallgatták a nyomozás során. A bíróság úgy véli, hogy az eljárás e meg nem magyarázott hiányossága megfosztotta a kérelmezőt attól a lehetőségtől, hogy kétségbe vonja az állítólagos elkövetők által az eseményekről előadott történetet.

43. A fentiek fényében, tekintettel arra, hogy a kérelmező azon állításával kapcsolatban, miszerint őt a rendőrök bántalmazták, nem került sor alapos és hatékony vizsgálatra, a bíróság úgy találja, hogy az egyezmény 3. cikkét megsértették.

II. Az egyezmény 41. cikkének alkalmazása

44. Az egyezmény 41. cikke kimondja: „Ha a bíróság az egyezmény vagy az ahhoz kapcsolódó jegyzőkönyvek megsértését állapítja meg és az érdekelt magas szerződő fél belső joga csak részleges jóvátételt tesz lehetővé, a bíróság – szükség esetén – igazságos elégtételt ítél meg a sértett félnek.”

A. Károk

45. A kérelmező 1 200 000 forint kártérítést követelt az incidens következtében elszenvedett fizikai és lelki sérülések miatt.

46. A kormány ésszerűnek találta a kérelmező követelését.

47. A bíróság szerint ésszerű annak megállapítása, hogy a kérelmező nem vagyoni kárt szenvedett a panaszaival nem megfelelő kivizsgálása miatt keletkezett szorongás és frusztráció következtében. Méltányossági alapon ítélve a bíróság teljes terjedelmében elfogadja a kérelmező követelését, és 4700 eurót ítél meg számára ilyen jogcímen.

B. Költségek és kiadások

48. A kérelmező összesen 325 000 forintot követelt, 220 000 forintot védőügyvédje munkadíjának fedezésére, aki 22 órányi munkát végzett, 105 000 forintot pedig a dokumentumok lefordításával kapcsolatos kiadások megtérítésére.

49. A kormány nem fűzött megjegyzést a kérelmező követeléséhez.

50. A bíróság esetjoga szerint a kérelmező csak akkor jogosult költségei és kiadásai megtérítésére, ha bizonyítja, hogy e költségek ténylegesen és szükség-szerűen felmerültek, s összegüket tekintve ésszerűek. A jelen ügyben a birtokában lévő információkra és a fenti kritériumokra figyelemmel a bíróság a teljes követelés, azaz 1300 euró megítélését tartja ésszerűnek az egyezménnyel kapcsolatos eljárással összefüggésben felmerült költségek és kiadások megtérítéseként.

C. Késedelmi kamat

51. A bíróság úgy találja megfelelőnek, hogy a késedelmi kamatnak az Európai Központi Bank marginális hitelkamatán kell alapulnia, s ahhoz további három százalékpontot kell hozzáadni.

Ezen indokok alapján a bíróság egyhangúlag

1. *Megállapítja*, hogy az egyezmény 3. cikkét megsértették azzal, hogy a hatóságok nem folytattak le hatékony vizsgálatot a kérelmező bántalmazással kapcsolatos állításainak tisztázása érdekében;

2. *Megállapítja*,

(a) hogy az alperes kormánynak attól az időponttól számított három hónapon belül, amikor az ítélet az egyezmény 44. cikkének 2. bekezdése szerint véglegessé válik,

(i) a nem vagyoni kár megtérítéseként 4700 eurót (négyezer-hétszáz eurót),

(ii) a költségek és kiadások megtérítéseként 1300 eurót (egyezer-háromszáz eurót)

(iii) és az ezen összegeket terhelő adók összegét kell kifizetnie a kérelmező számára az alperes állam nemzeti valutájában, a kifizetési átváltási árfolyam alkalmazásával;

(b) hogy a fent említett három hónap lejártát követően a kifizetés időpontjáig a késedelmes időszakra az Európai Központi Bank marginális hitelkamatát három százalékponttal meghaladó mértékű kamatot kell fizetni a fenti összeg után.

Készült angol nyelven, írásbeli kihirdetésre került 2003. december 16-án a bírósági szabályzat 77. § 2. és 3. bekezdésének megfelelően.

J.-P. Costa
elnök

T. L. Early
hivatalvezető-helyettes